SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 163/2026-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **JUDr. Mareka Letkovského, advokáta,** Legionárska 1/C, Bratislava, IČO 42 261 414, zastúpeného Advokátska kancelária Šulavík s.r.o., Jamnického 3018/4, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 8C/19/2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.
Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 17. februára 2026 domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie svojej veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom mestského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8C/19/2023. Sťažovateľ zároveň navrhuje, aby ústavný súd prikázal mestskému súdu konať bez zbytočných prieťahov, priznal mu finančné zadosťučinenie vo výške 1 000 eur a náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti, resp. z príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľ ako žalobca podal 28. júla 2023 žalobu, ktorou sa domáhal náhrady škody vo výške 34,20 eur s príslušenstvom spôsobenej nesprávnym úradným postupom. Po zaplatení súdneho poplatku za žalobný návrh a prvotných procesných úkonoch súdu (zaslanie žaloby protistrane na vyjadrenie a procesné poučenia, pozn.) zostal mestský súd nečinný až do roku 2025, keď sťažovateľ podal sťažnosť na prieťahy predsedovi mestského súdu. Predsedníčka mestského súdu na túto sťažnosť odpovedala oznámením z 8. januára 2026, v ktorom poukázala na zaťaženosť zákonného sudcu, ale zároveň konštatovala, že na strane mestského súdu nezistila nečinnosť v takej miere, ktorá by indikovala prieťahy v napadnutom konaní, a preto sťažnosť sťažovateľa vyhodnotila ako nedôvodnú.

II.
Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti namietal v prvom rade nečinnosť mestského súdu, ktorý od konca roku 2023 nevykonal žiadny úkon a ani v predmetnej veci nenariadil žiadny termín pojednávania. Dĺžka napadnutého konania pritom v čase podania ústavnej sťažnosti presiahla už dva roky, pričom podľa sťažovateľovho názoru ide o jednoduchú právnu vec. Napokon sťažovateľ k dĺžke napadnutého konania sám žiadnym spôsobom neprispel, prieťahy tak podľa jeho názoru idú iba na vrub mestskému súdu. Sťažovateľ okrem toho poukázal na judikatúru ústavného súdu, podľa ktorej systémové nedostatky v rámci správy súdnictva (ako nedostatočné personálne obsadenie, resp. nadmerná zaťaženosť sudcov) nemôžu byť dôvodom zmarenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

4. Sťažovateľ si uplatnil finančné zadosťučinenie vo výške 1 000 eur, ktoré odôvodnil tým, že jeho právna neistota v predmetnej veci má za následok aj vznik nemajetkovej ujmy, pretože sa nemôže efektívne domôcť svojho práva, v dôsledku čoho pochybuje o riadnom fungovaní práva v krajine.

III.
Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či napadnutým postupom mestského súdu došlo k porušeniu sťažovateľovho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

6. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

7. Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESĽP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03). Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prieťahom v konaní, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci a jej význam pre sťažovateľa.

8. Ústavný súd vo svojej judikatúre súvisiacej s namietaným porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov opakovane konštatuje, že nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie tohto základného práva (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). Ústavný súd poukazuje na právny názor vyslovený vo svojej doterajšej judikatúre, podľa ktorého ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (napr. I. ÚS 42/01, III. ÚS 59/05). Na kratšie obdobia nečinnosti ústavný

súd spravidla prihliada vtedy, keď sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili dĺžku súdneho konania (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 39/00, I. ÚS 57/01). V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistí, že namietaný postup všeobecného súdu sa nevyznačuje takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavnú sťažnosť spravidla odmieta ako zjavne neopodstatnenú (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011).

9. Zo samotnej ústavnej sťažnosti sťažovateľa je zrejmé, že od podania jeho žaloby do podania jeho ústavnej sťažnosti uplynulo približne dva a pol roka. Táto okolnosť predstavuje problém v tom smere, že mestský súd v predmetnom období nenariadil ani len termín pojednávania. Navyše predsedníčka mestského súdu v odpovedi na sťažovateľovu sťažnosť na prieťahy uviedla, že pre sťahovanie súdu bude tento pokračovať v napadnutom konaní až v druhom štvrťroku 2026. V každom prípade ústavný súd tu poukazuje aj na rozhodovaciu prax a judikatúru ESĽP v obdobných veciach, podľa ktorej v civilných veciach dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dvoch až troch rokov v závislosti od povahy veci nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

10. Okrem toho ústavný súd podotýka, že pri hodnotení prieťahov prihliada aj na povahu prerokúvanej veci a jej význam pre sťažovateľa (Záborský a Šmáriková proti Slovenskej republike zo 16. 12. 2003, sťažnosť č. 58172/00). Ústavný súd preto v okolnostiach prípadu prihliadol aj na to, čo bolo v stávke (*„at stake“*) pre sťažovateľa [obdobne napr. I. ÚS 70/98 a tam citovaná judikatúra, napr. rozsudok ESĽP z 31. 3. 1987, X. v. Francúzsko, rozsudok ESĽP z 20. 3. 1989, Bock v. Nemecko, rozsudok ESĽP z 31. 3. 1992, X. v. Francúzsko, rozsudok ESĽP z 26. 4. 1994, Vallée v. Francúzsko, rozsudok ESĽP z 8. 2. 1996, A. a iní v. Dánsko a i. alebo III. ÚS 76/06], a to vyzdvihnutím predmetu napadnutého konania. V tejto súvislosti sťažovateľ ako advokát opomenul ústavnému súdu objasniť, ako mohol mať spor o náhradu škody vo výške 34,20 eur pre neho potenciálne až taký význam, že začal podľa svojich vlastných slov pochybovať o riadnom fungovaní práva v krajine. Ústavný súd na okraj poznamenáva, že predmet konania ani nemohol mať taký zásadný dosah na majetkovú sféru sťažovateľa, ktorý by mohol spájať *„s riadnym fungovaním práva v krajine“*.

11. Po preskúmaní ústavnej sťažnosti a okolností danej veci teda ústavný súd dospel k záveru, že aj keď dĺžka konania mestského súdu nie je ideálna, v tomto prípade ešte nemohol konštatovať na jeho strane také nedostatky, na základe ktorých by po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie bolo možné vysloviť porušenie sťažovateľom označeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

12. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

13. Pre úplnosť ústavný súd dodáva, že ak by mestský súd v ďalšom priebehu napadnutého konania pokračoval v spôsobovaní prieťahov (resp. ak by celková dĺžka napadnutého súdneho konania dosiahla neprípustnú úroveň vo vzťahu k predmetu konania, napr. ak by presiahla tri roky, pozn.), toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej podľa § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde,

a preto nebráni sťažovateľovi, aby po splnení všetkých zákonných podmienok adresoval ústavnému súdu novú ústavnú sťažnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. marca 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu